

טהורה כיון שתחלת ענינה בעברה אין מברכין על דבר שבא בעברה כמש"כ הרשב"א בתשובה סי' י"ח שאין מברכין על השבת הגולה וחזרת רבית ע"ש.

כי יפלא לנדר נדר. כתיב כי יפלא חסר י', ואפשר משום דבריש נדרים דרשו מיני' מה נזירות בהפלאה אף ידות נזירות בהפלאה שיהא ידים מוכיחות ואולי לכך נכתב חסר לרמוז דאפי' דיבור חסר דהיינו ידות צריך הפלאה.

תער לא יעבור על ראשו עד מלאת הימים כתיב הימם חסר וכירושלמי נזיר פ"א ה"ג ל"ף מינה דמקצת יום שלשים ככולו מדכתיב חסר, ובזה מדויק הא דבפסוק והימים הראשונים יפלו כתיב מלא לאשמעי' שאפילו היו ימים מלאים ושלמים ג"כ יפלו.

לאביו ולאמו לאחיו ולאחותו לא יטמא להם. יל"ע למה לא נזכר כאן בנו ובתו ולמה שדרשו חז"ל דכל הפסוק מיותר ואתי כ"א לדרשא א"ש, ולפי פשוטו י"ל דלא הוצרך לכתוב בנו ובתו דהא בתור"כ אמור קאמר גבי כהן הדיוט שמטמא יאמר לבנו ובתו מה ת"ל לאביו ולאמו מה בנו ובתו שאין חייב בכבודם הרי הוא מטמא להם כ"ש אביו ואמו שחייב בכבודם מה ת"ל אביו ואמו למעט בנו ובתו נפלים דבעינן דומיא דאביו ואמו שאינן נפלים א"כ כאן שאין מטמא לאביו ואמו כ"ש לבנו ובתו, ואחיו ואחותו שחייב בכבודם כשהן גדולים ממנו כתב ג"כ אגב אביו ואמו.

ביום מלאת ימי נזרו יביא אותו אל פתח אוה"מ פירש"י זה א' מג' אותו שהכוונה את עצמו, וקשה למה התורה כתבה כאן אותו ולא כתבה כמו בכל מקום יבא אל פתח אוה"מ, וי"ל משום דק"ל האב מדיר את בנו בנזיר ואפי' תינוק בן יומו (עי' רמב"ם פ"ב דנזירות ה"ג) ותינוק בן ל' יום אין יכול לבא אל פתח אוה"מ דמוכרחים להביאו ולכך כתבה תורה לשון יביא אותו לכלול בזה גם את הקטן.

גבי נזיר כתיב יביא אל פתח אוה"מ וצ"ע למה כתיב אל פתח אוה"מ ולא אל אוה"מ וי"ל

ואיקרי שארו לאחר מיתה כמ"ש ביבמות נ"ה ב' אבל בש"ח ל"ש זה דל"ש שפחה לאחר מיתה ולכן ע"כ עד שיפלוט.

ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והיא נטמאה או עבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והיא לא נטמאה, יל"ע למה כפל ב"פ ועבר עליו רוח קנאה דה"מ לכתוב ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והיא נטמאה או לא נטמאה, והנה בסוטה ג' ב' פליגי אי רוח קנאה הוא רוח טהרה או רוח טומאה ע"ש, וי"ל דשניהן אמת דאם האמת שנטמאה א"כ ה' רוח טהרה שלא יכשל ואם האמת שלא נטמאה א"כ ה' רוח טומאה שמקניט את אשתו בחנם, והא דמבואר בגמ' שם דפליגי היינו כשאינו יורע אם נטמאה או לא אם נכון לקנאות לה או לא, ולפ"ז א"ש דחילקן הכתוב ב"פ דהראשון הכונה רוח טהרה והשני הכונה רוח טומאה והם ב' ענינים.

וכתב את האלות האלה הכהן בספר. לכאורה הול"ל וכתב הכהן את האלות האלה בספר, ואפשר שבא לרמוז מ"ש בתוספתא רפ"ב דסוטה שהכהן קורא לפני' מתוך הספר כל הפרשה וזהו הכהן בספר.

ובאו בה המים המאריים למרים, עיין רמב"ן שהקשה דלפ"מ דאמר' בסוטה כ' א' צריך שיתן מר לתוך המים שנא' המים המרים הול"ל ובאו בה המים המרים למאריים, וי"ל שהפסוק בא לרמוז למעשה דב' אחיות דומות שהביא רש"י ממדרש כיון שנשקן זו לזו הריחה במים המרים מיד מתה וזהו ובאו בה המים המאריים ר"ל הקללה של המים שהריחה אותם ובאו בה למרים וצבתה בטנה וגר' ולא מצי למכתב ובאו בה המים המרים שהרי לא שתתה אותם.

שאלו אם הסוטה מברכת על שת"ית המים, והנה ברכת הנהנין פשיטא שאין מברכת כיון שנותן דבר מר לתוך המים אינה נהנית, וברכת המצוה אם היא טמאה בודאי אינה מברכת שאין מברכין על העונש כמש"כ הראשונים על חייבי מיתת ב"ד, אלא אפי' יודעת בבירור שהיא